

לדבר, היא מסבירה: „זה עונש. זה לא העולם שלי. הגעתי לכאן בטעות עם כל התרמילים, בדרך לקיבוץ. פיתאום קרו דברים איבדתי את השליטה. היתה המולה סביבי ונתנו לי שעתיים להחליט. זה סיפור של הצבא. ידעתי שאם אשתתף בסרט, ארוויח חודשיים מהשירות וזהו זה פשוט קרה. הייתי המומה, אנשים אמרו, זה משהו שלא תוכלי לעשות שוב.

לסתום

את הפה

„אני שונאת להצטלם. אני מרגישה כמו דג ביבשה. בכלל כל העניין כולו, לא מוצאחן בעיני. נדמה לי ש לקחו אותי בידיים ולא היתה לי שליטה על העניין. עבר עלי שבוע שכל הזמן קרו בו דברים. התחלתי כל יום בשבע בבוקר, לקחו אותי לקוסמטיקאית ליוזקה ולספר גילי גמליאלי. זה היה משהו נוסח אינקוויזיציה. היתה לי פלומת שיער על היד — הורידו לי אותה, שמו לי מיש-חות על הפנים. הרגשתי נורא. הייתי מבוהלת. ליוזקה ירדה עלי: איך את נראית, תראי איזה יבלות יש לך! אמרתי לה: „אני לא מתביישת בהן. אני טי-פחתי אותן. כעת אני צריכה לסתום את הפה. אני עשיתי לעצמי את זה.“

סיגריה
ניצחית לאיבון מיכאלי ביד. היא מרבה לעשן ושונה לגמרי מדמות נערת הזוהר, ש אפשר היה לצפות ממנה שהיא תהיה.

במיספרה, באה רכילאית מפורסמת ואמרה לי ישר לתוך הפנים בקול הבס שלה: „הדבר היחידי שמעניין אותי, זה אם יש לך חבר. נבהלת. זה היה נורא. ההורים שלי צעקו „גאוועלד!“ בכלל אני רוצה להשאיר אותם מחוץ לעניין. הם לא או-הבים את הרעיון. כששינו לי את שם מישפחתי למיכאלי זה לא היה איכפת לי. זה טוב כמו כל שם אחר. חוץ מזה אני שמחה: כך לא יוכלו לזהות אותי, כי זה לא שמי ואני לא מתכוונת להחליף אותו בתעודת הזהות. קשה לי לדבר על פוליטיקה. במיוחד עכשיו. אני מרגישה שבעצם השתתפתי בסרט רמסתי את את כל הדברים שאני מאמינה בהם. מי שחושב שהוא סוציאליסט, לא ייתכן שיעסוק בדברים שבהם אני עוסקת כעת. יש כלי-כך הרבה אנשים שדופקים אותם, כלי-כך הרבה פועלים ש מנצלים אותם. הייתי רוצה להגיע למצב הקלאסי, שבו פועל ירצה להיות פועל ולא ישאף להיות בורגני. ומה אני עושה? הופכת בורגנית קטנה. שובדת בדבר שהוא לא לרוחה למען כסף.“

איבון היתה פעילה מאד גם בש"סי — שמאל-סוציאליסטי-ישראלי. במיסגרת פעי-לותה זו הלכה לבתי-החרוש, ניסתה לדבר ולהשפיע על ועדי-עובדים. היא מספרת: „היינו הולכים לבתי-החרוש. אבל הפור (החשך בעמוד 36)

האוצרות

ראת לזה, היא מתכננת טיול באירופה. בינתיים היא מתגוררת במלון רמדה שם שוכנה כיאה לכוכבת ומתייצבת על במת הצילומים כל יום בדייקנות של שעות.

„זה לא

העולם שלי“

היא יפה באופן בלתי רגיל. פניה עדינות, שיערה בהיר ורך, אנשי הצוות כבר מכנים אותה „פיי דנאווי היש-ראלית.“ בועז דוידזון, הבמאי המנוסה, אומר: „מעולם לא אהבתי לעבוד עם שחקנית כמו שאני אוהב לעבוד עם איבון.“ היא נולדה בהונגריה להורים חניכי ביי ת"ר. בשנת 1964 עלתה עם ההורים ארץ. היא גדלה ברמת-גן ושם גם סיימה את לימודיה בגימנסיה אוהל שם. כבר בבית-הספר התיכון היתה פעילה מאד מבחינה פוליטית. היא היתה מצעירי מר"י — מחנה ראדיקלי ישראלי מיסודה של תנועת העולמ הזה—כוח חדש.

על תקופה זו היא מספרת: „הייתי בת חמש-עשרה והפצתי כרוזים של „אורי אבנרי לכנסת!“ היינו שמונה חברה והרר גשנו כמו ילדים קטנים וחשובים. יותר מאוחר עברתי לשי"ח ולמוקד. תקופה מסוימת הייתי מקורבת לחוגי מצפ"ן, אך מעולם לא השתייכתי בעצם למצפ"ן. כש התגייסתי לצבא פחדתי נורא. חשבתי ש כדי לשמור על שפיות דעתי במיסגרת כזו אני צריכה להתגייס לגרעין. כיוון שכרם שלום היה הקיבוץ היחידי שדיעות רוב חבריו היו קרובות לשלי, הצטרפתי לכרם בשבילי זה היה או כרם שלום או לא קיבוץ. חשבתי שזה הקיבוץ היחידי ש קיים. כשהגעתי לשם הסתבר לי שזה לא קיבוץ בכלל. רוב החברה שהיו בסדר הועזבו כשהגעתי, בגלל דיעותיהם הפור ליטיות. אלה שהועזבו היו אנשי חדיש שקימו קמונה בתל-אביב, בכלל, מה שקורה עכשיו בכרם מאד לא לרוחי. הם בעניין של להקים את מפ"ם על הרגליים מחדש. מה זה מפ"ם? מפ"ם זה לא אני.“ דיבורה של איבון מקוטע. קשה לה להתבטא, היא מעשנת סיגריות בשרשרת. כשהיא נשאלת מה קרה לה שהפסיקה

עושה כאן, אך נמצאת מאד מאד כאן ובתוך עניין. אך אצל איבון זה לא כך. היא באמת יונה טיפוס של נערת-זוהר. מי שעומדת להפוך יד זמן קצר הכוכבת החדשה של הקולנוע הישראלי, היא בחורה בעלת תודעה פוליטית. טי-גוס אינטלקטואלי שכל עניין הקולנוע משמש זר-שילה למטרה אחת: נסיעה לחו"ל. מייד לא-זר שיסתיים „כל הסיפור הזה.“ כפי שהיא קר

מיכאלי, תי"ס, אפר.

פיי דאנווי
הישראלית, כך מכנים אנשי הצוות את איבון מיכאלי המכבת כחל.

האהובה
ביותר מכל השחן קניות שאיתן עבד, כך טוען בועז דוידזון, לגבי איבון.